

Mă rog asemenea poetului lacrimii, în volumul *În marea trecere*: „oprește trecerea, știu că unde nu e moarte nu e nici iubire, și totuși, te rog: oprește Doamne, ceasornicul cu care ne măsurăm destrămarea.”

Poate acum ruga îmi e ascultată. Marea trecere e viața care pentru unii dintre noi s-a sfârșit prea devreme, lăsând în urmă durere și lipsa unui răspuns, la întrebarea: de ce?

Astăzi 14 iunie 2023, Liceul Tehnologic Corbu a pus din nou steagul în bernă. O facem pentru cel care a fost Constantin Pîntea, copil crescut pe băncile școlii noastre, care ne-a adus renume, care a devenit medic, care și-a întemeiat o familie, care a lăsat în urmă un copil.

Medicul e o lumânare care se arde, se topește. Constantin nu s-a dezis de asta: a ars prea repede, prea curând. Poate că nu a putut face față timpului, poate că a fost prea perfecționist, poate că.... Totul e tardiv, acum.

Cuvintele sunt fără de prisos, și poate fără de prinos...

Anul acesta ar fi trebuit pentru ei, promoția 2013, să fie altfel. Dar în nici două luni, au plecat dintre ei, două minți luminate, două suflete care sunt sigură că ar mai fi avut multe de spus. Și pentru că mi-e greu să scriu, să spun, nu pot, îl las pe poetul lacrimii să cuvânteze, în locul meu:

Psalm de Lucian Blaga

O durere totdeauna mi-a fost singurătatea ta ascunsă,
Dumnezeule, dar ce era să fac?
Când eram copil mă jucam cu tine
și-n închipuire te desfăceam cum desfaci o jucărie.
Apoi sălbăticia mi-a crescut,
cântările mi-au pierit,
și fără să-mi fi fost vreodată aproape
te-am pierdut pentru totdeauna
în țărână, în foc, în văzduh și pe ape.

Între răsăritul de soare și-apusul de soare
sunt numai țină și rană.
În cer te-ai închis ca-ntr-un coșciug.
O, de n-ai fi mai înrudit cu moartea
decât cu viața,
mi-ai vorbi. De-acolo unde ești,
din pământ ori din poveste mi-ai vorbi.

În spinii de-aci, arată-te, Doamne,

să știu ce-aștepți de la mine.
Să prind din văzduh sulita veninoasă
din adânc azvârlită de altul să te rănească subțiri aripi?
Ori nu dorești nimic?
Ești muta, neclintita identitate
(rotunjit în sine a este a),
nu ceri nimic. Nici măcar rugăciunea mea.

Iată, stelele intră în lume
deodată cu întrebătoarele mele tristeți.
Iată, e noapte fără ferestre-n afară.
Dumnezeule, de-acum ce mă fac?
În mijlocul tău mă dezbrac. Mă dezbrac de trup
ca de-o haină pe care-o lași în drum.

Constantin mulțumim că ne-ai dat din timpul tău puțin pentru timpul nostru și
regretăm că nu ai mai avut timp, în marea trecere, să ne spui mai multe... Dumnezeu să te
odihnească, și roagă-L, în locul nostru să aibă grijă de ceasornicul celorlalți...